

Arrest

nr. 218 510 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Namibische nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 augustus 2018 komt de verzoekende partij aan in België. De verzoekende partij is in het bezit van een visum.

1.2. Op 14 augustus 2018 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.3. Op 14 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot terugdrijving.

1.4. Op 14 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot intrekking van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

~~“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM~~

Mevrouw H.I. (...)

- De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____ [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]
- Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel in Migratie,
- De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole _____

Heeft / hebben / werd

- uw visumaanvraag onderzocht
- uw visum onderzocht. Nummer 057755406, afgegeven: 24.07.2018.
- het visum is geweigerd ○ het visum is nietig verklaard ● het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. ○ er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, A, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)
2. ● het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene is in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door de Duitse ambassade in vertegenwoordiging van België voor toerisme. Het visum is geldig van 13.08.2018 tot 02.09.2018 met een maximaal verblijf van 6 dagen. Echter betrokkene heeft geen intentie om naar België te komen voor toerisme. Ze wil in België een procedure langdurig verblijf opstarten. Hierdoor voldoen betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.
3. ● u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. Betrokkene is enkel in het bezit van 25 euro. Ze is niet in het bezit van een officiële garantsverklaring van België (bijlage 3bis) en beschikt niet over krediet- of bankkaarten. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/persoon/verblijf op hotel te beschikken.
4. ○ u heeft in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen om het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid (artikel 32, 1, 1), IV en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode).
5. ○ u staat in het Schengen Informatiesysteem gesignaleerd ter fine van weigering van toegang; deze signalering is ingevoerd door [naam lidstaat] (artikel 32, 1, a), V en artikel 34, 1/2) van de

verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode).

(...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) in samenhang gelezen met de artikelen 32 en 34 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en de schending van de motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel in samenhang gelezen met artikel 6 van de Verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Verordening 562/2006).

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“3. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

(...)

De bestreden beslissing schendt de middelen om de volgende redenen.

Artikel 32 van de Visumcode draagt de titel “Weigering van een visum”.

Artikel 32, al. 1, a), II) van de Visumcode regelt de weigering voorafgaand aan de toekenning van het visum en luidt:

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) Indien de aanvrager:

(...)

II) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond (eigen onderlijning);

In de bestreden beslissing is de vermelding “weigering/nietigverklaring/” geschrapt waardoor artikel 32, al. 1, a), II) van de Visumcode niet rechtsgeldig kan worden ingeroepen.

Een weigering gaat vooraf aan de toekenning van het visum.

De intrekking volgt op de toekenning van het visum.

De bepaling 32, al. 1, a), II) van de Visumcode die de situatie vóór de toekenning van het visum regelt en zich daartoe beperkt kan hiermee niet worden ingeroepen voor een situatie ná de toekenning van het visum die zij niet regelt en daarin wezenlijk verschilt.

De ingeroepen rechtsgrond kan de bestreden beslissing niet schragen.

Artikel 34, al. 1 van de Visumcode regelt de nietigverklaring op het moment van de afgifte van het visum en luidt:

Een visum wordt nietigverklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld (eigen onderlijning).

In de bestreden beslissing is de vermelding "weigering/nietigverklaring/" geschrapt waardoor artikel 34, al. 1 van de Visumcode niet rechtsgeldig kan worden ingeroepen.

Een nietigverklaring is gebonden aan het moment van afgifte van het visum.

De intrekking volgt op de toekenning van het visum.

De bepaling 34, al. 1 van de Visumcode die de situatie op het moment van de afgifte van het visum regelt en zich daartoe beperkt kan hiermee niet worden ingeroepen voor een situatie na de toekenning van het visum die zij niet regelt en daarin wezenlijk verschilt.

De ingeroepen rechtsgrond kan de bestreden beslissing niet schragen.

Artikel 34, al. 2 van de Visumcode regelt de intrekking van het visum na de toekenning van het visum en luidt:

Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.(eigen onderlijning).

De afgiftevoorwaarden hebben betrekking op de formaliteiten en documenten en niet inhoud zoals blijkt uit de tekst van artikel 34, al. 4 van de Visumcode: "Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen"

Zelfs indien uw Raad aanneemt dat de afgiftevoorwaarden eveneens een inhoudelijke beoordeling inhouden, quod non, dan is de bestreden beslissing disproportioneel omdat de vasthouding en de behandeling van de asielaanvraag de termijn van de geldigheidsduur en de gebruiksduur van het visum overschrijdt en de bestreden beslissing een stempel "ingetrokken" krijgt.

Artikel 6, al. 1 van de Schengencode luidt:

1.De grenswachters oefenen hun taken uit met volledige eerbiediging van de menselijke waardigheid, met name in gevallen waarbij kwetsbare personen betrokken zijn.

De in de uitoefening van hun taken genomen maatregelen staan in verhouding tot de door die maatregelen beoogde doelstellingen.

Verzoekende partij is een alleenstaande vrouw die de littekens van gewelddadige mishandeling draagt (zie stuk nr. 4) en is daarmee een kwetsbare persoon in de nationaalrechtelijke in de zin van artikel 1, 12° van voormelde Wet van 15 december 1980 in omzetting van het Europeesunierecht.

Verwerende partij argumenteert in haar beslissing tot vasthouding dat verzoekende partij een humanitair visum had moeten aanvragen in plaats van een toeristisch visum om asiel te mogen aanvragen.

Hierbij verliest verwerende partij de realiteit volledig uit het oog. verzoekende partij kan geen humanitair visum aanvragen zonder straf van haar echtgenoot die haar met allerlei voorwerpen binnen handbereik slaat, verwondt en verminkt (zie stuk nr. 4) terwijl herhaalde klachten bij de politie er alleen toe leiden dat zij terug naar huis wordt gestuurd dat wil zeggen de nationale overheden op voortdurende en systematische wijzen falen om aan verzoekende partij afdoende bescherming te verlenen.

Met dit motief toont verwerende partij niet aan dat verzoekende partij "niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum". Het motief is kennelijk niet dragend.

De asielaanvraag die door verwerende partij in de tekst van de bestreden beslissing wordt bevestigd geeft recht op receptie waardoor verzoekende partij geen hotelboeking moet hebben of over baar geld beschikken om te over/leven: verwerende partij is verplicht haar op te vangen.

Dat verzoekende partij als asielzoeker slecht 25 euro op zak heeft of geen bank- of kredietkaart bezit is hiermee totaal irrelevant.

De motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht en het beginsel van de proportionaliteit in samenhang gelezen met artikel 6, al. 1 van de Schengencode.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

De bestreden beslissing dient te worden geschorst ten einde de onterechte en onuitwisbare stempel te vermijden in afwachting van de beslissing tot nietigverklaring.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing tot intrekking van een visum blijkt dat voornoemde beslissing in rechte is gesteund op artikel 34, tweede lid van de Visumcode. De bestreden beslissing steunt op twee feitelijke motieven, met name enerzijds dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en anderzijds dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis, of voor de doorreis naar een derde land, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen. Er wordt verduidelijkt, betreffende het doel en de omstandigheden, dat de verzoekende partij in het bezit is van een Schengenvisum afgeleverd door de Duitse ambassade in vertegenwoordiging van België voor toerisme geldig van 13 augustus 2018 tot 2 september 2018 met een maximaal verblijf van 6 dagen, doch dat de verzoekende partij geen intentie heeft om naar België te komen voor toerisme, dat zij in België een procedure langdurig verblijf wil opstarten, dat zij hierdoor niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscodes. Betreffende het beschikken over voldoende middelen van bestaan wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij enkel in het bezit is van 25 EUR, dat zij niet in het bezit is van een officiële garantverklaring van België en niet beschikt over krediet- en bankkaarten, dat volgens de geldende richtbedragen men in België over 45eur/dag/persoon indien verblijf bij een particulier of 95EUR/dag/persoon voor verblijf op hotel dient te beschikken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de ingeroepen rechtsgrond artikel 32, eerste lid, a) ii) van de Visumcode de bestreden beslissing niet kan schragen, daar de bestreden beslissing een beslissing tot intrekking van het visum betreft terwijl voormelde bepaling de weigering van het visum regelt. Eveneens kan zij gevolgd worden waar zij stelt dat de ingeroepen rechtsgrond artikel 34, eerste lid van de Visumcode de bestreden beslissing niet kan schragen, daar de bestreden beslissing een beslissing tot intrekking van het visum betreft terwijl voormelde bepaling de nietigverklaring van het visum regelt. Echter laat zij na te verduidelijken welk belang zij heeft bij voormelde kritiek nu duidelijk blijkt dat zij zich niet vergist heeft over het feit dat de bestreden beslissing een beslissing tot intrekking van het visum betreft en artikel 34, tweede lid van de Visumcode, waarnaar wel degelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, de toepasselijke bepaling is betreffende het intrekken van een visum. Het vermelden van de bepalingen 32, eerste lid, a) ii) en 34, eerste lid van de Visumcode, betreffen duidelijk, gelet op het feit dat de bestreden beslissing duidelijk vermeldt dat het *in casu* gaat om het intrekken van het visum, een materiële vergissing, die verder geen invloed heeft op de motieven van de bestreden beslissing en de rechten van verdediging, nu uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat de verzoekende partij zich niet heeft vergist over de toepasselijke rechtsgrond van de bestreden beslissing. De materiële vergissing kan *in casu* dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.5. Artikel 34, tweede lid en vierde lid van de Visumcode luidt als volgt:

“1. (...)

2. *Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.*

3. (...)

4. *Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van een visum.*

(...)”

De Raad wijst er vooreerst op dat het loutere feit dat aan de verzoekende partij een visum werd toegekend niet *ipso facto* tot de vaststelling leidt dat ook nadien, *in casu* bij binnenkomst, nog steeds aan de afgiftevoorwaarden is voldaan. Er anders over oordelen zou artikel 34, tweede lid van de Visumcode zinledig maken. Waar de verzoekende betoogt dat de ‘afgiftevoorwaarden’ uit artikel 34, tweede lid van de Visumcode betrekking hebben op de formaliteiten en documenten en niet de inhoud zoals blijkt uit de tekst van artikel 34, vierde lid van de Visumcode kan zij niet gevolgd worden. Immers kan uit artikel 34, vierde lid van de Visumcode enkel afgeleid worden dat het loutere feit dat de vreemdeling aan de grens niet alle bewijsstukken zoals bedoeld in artikel 14, derde lid van de Visumcode kan overleggen niet automatisch leidt tot de intrekking (of nietigverklaring), doch geenszins dat het nog steeds voldaan zijn aan de afgiftevoorwaarden – bij gebreke waarvan conform artikel 34, tweede lid van de Visumcode kan overgegaan worden tot intrekking – niet inhoudelijk kan beoordeeld worden.

2.6. Voorts meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing disproportioneel is omdat de vasthouding en de behandeling van de asielaanvraag de termijn van de geldigheidsduur en de gebruiksduur van het visum overschrijdt en de bestreden beslissing een stempel ‘ingetrokken’ krijgt.

Door het louter wijzen op het feit dat de verzoekende partij omwille van het indienen van een asielaanvraag langer wordt vastgehouden en dit gedurende de behandeling van haar aanvraag, dan de termijn van de geldigheidsduur en de gebruiksduur van het visum en de beslissing een stempel ‘ingetrokken’ krijgt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op grond van foutieve feitelijke vaststellingen besloten heeft dat diende te worden overgegaan tot het intrekken van

het visum, noch dat het op grond van deze feitelijke vaststellingen kennelijk onredelijk of disproportioneel is om te besluiten dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden van haar visum waardoor kan overgegaan worden tot het intrekken van het visum. In zoverre de verzoekende partij met voormeld betoog zou wensen aan te geven dat het intrekken van het visum overbodig is gelet op het feit dat de vasthouding en de behandeling van de asielaanvraag de termijn van de geldigheidsduur en de gebruiksduur van het visum overschrijdt, gaat zij er aan voorbij dat zij niet tot het grondgebied werd toegelaten, zodat een intrekking van het visum niet overbodig is. De verzoekende partij wordt vastgehouden aan de grens (beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 14 augustus 2018) en heeft aan de grens – en niet op het grondgebied – een asielaanvraag ingediend (bijlage 25).

2.7. De verzoekende partij wijst op artikel 6, eerste lid van de Verordening 562/2006.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de Verordening 562/2006 werd ingetrokken bij artikel 44 van de verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore). Overeenkomstig artikel 44 van de Schengengrenscore gelden verwijzingen naar de ingetrokken verordening als verwijzingen naar de onderhavige verordening en worden deze gelezen volgens de concordantietabel. In deze concordantietabel is opgenomen dat artikel 6 van de Verordening 562/2006 moet worden gelezen als artikel 7 van de Schengengrenscore.

Het middel moet dan ook worden beoordeeld in het licht van artikel 7 van de Schengengrenscore, dat bepaalt als volgt:

“Uitvoering van grenscontroles

1. De grenswachters oefenen hun taken uit met volledige eerbiediging van de menselijke waardigheid, met name in gevallen waarbij kwetsbare personen betrokken zijn.

De in de uitoefening van hun taken genomen maatregelen staan in verhouding tot de door die maatregelen beoogde doelstellingen.

2. De grenswachters voeren de grenscontroles uit zonder discriminatie van personen op grond van hun geslacht, ras, etnische oorsprong, godsdienst, overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid.”

De verzoekende partij betoogt dat zij een alleenstaande vrouw is die littekens draagt van gewelddadige mishandeling en daarmee een kwetsbaar persoon is in de nationaalrechtelijke zin van artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet in omzetting van Europees unierecht. Zij stelt dat de verwerende partij in haar beslissing tot vasthouding argumenteert dat zij een humanitair visum had moeten aanvragen in plaats van een toeristisch visum om asiel te mogen aanvragen, dat de verwerende partij hierbij de realiteit volledig uit het oog verliest, dat zij geen humanitair visum kan aanvragen zonder straf van haar echtgenoot die haar met allerlei voorwerpen binnen handbereik slaat, verwondt en verminkt, terwijl herhaalde klachten bij de politie er alleen maar toe leiden dat zij terug naar huis wordt gestuurd dat wil zeggen de nationale overheden op voortdurende en systematische wijze falen om aan de verzoekende partij afdoende bescherming te bieden. Zij meent dat de verwerende partij met dit motief niet aantoonbaar dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum, dat het motief niet dragend is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen beslissing tot vasthouding betreft, zodat de kritiek van de verzoekende partij, die niet gericht is tegen de bestreden beslissing, niet dienstig is. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de verzoekende partij zich eveneens richt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 14 augustus 2018 – *quod non* nu duidelijk blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij enkel de beslissing van 14 augustus 2018 tot intrekking van het visum beschouwt als bestreden beslissing – moet vastgesteld worden dat de beslissing tot vasthouding overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat gesteld wordt dat de verzoekende partij een humanitair visum had moeten aanvragen in plaats van een toeristisch visum om asiel te mogen aanvragen.

Ten overvloede kan nog vastgesteld worden dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat zij geen humanitair visum kon aanvragen, nu zij geenszins aannemelijk maakt op welke wijze haar echtgenoot op de hoogte zou zijn geweest van de werkelijke reden van het aanvragen of de reden van het verkrijgen van een visum. Zij beperkt zich tot een betoog gebaseerd op de veronderstelling dat haar echtgenoot de reden voor het aanvragen van een visum zou kennen, maar verduidelijkt geenszins, laat staan dat zij dit aantoon, waarom het haar niet mogelijk was om, zonder medeweten van haar echtgenoot van de reden hiervoor, een visum aan te vragen.

2.8. Wat er ook van zij, het is de Raad niet duidelijk welk belang de verzoekende partij, die niet ontkent dat het doel van haar verblijf er enkel gelegen was een asielaanvraag in te stellen, heeft bij haar betoog nu zij, zoals zij zelf erkent, in de mogelijkheid werd gesteld een asielaanvraag in België in te dienen en deze asielaanvraag, en aldus de door haar aangegeven humanitaire elementen, werden onderzocht. Met het enkel vermelden dat de beslissing een stempel 'ingetrokken' krijgt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij belang heeft bij het vernietigen van de bestreden beslissing, daar het visum dat wordt ingetrokken een visum voor toeristisch verblijf betrof en de verzoekende partij geenszins, zoals zij ook niet ontkent, een intentie tot toerisme heeft.

2.9. De verzoekende partij betoogt ten slotte dat de asielaanvraag, die in de tekst van de bestreden beslissing door de verwerende partij wordt bevestigd, recht geeft op receptie waardoor zij geen hotelboeking moet hebben of over haar geld moet beschikken om te overleven/leven, dat de verwerende partij verplicht is haar op te vangen, dat zij als asielzoeker slechts 25 EUR op zak heeft of geen bank- of kredietkaart bezit hiermee totaal irrelevant is.

De bestreden beslissing steunt op twee feitelijke motieven, met name enerzijds dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en anderzijds dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis, of voor de doorreis naar een derde land, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen. Beide motieven kunnen elk afzonderlijk de bestreden beslissing schragen. Het motief dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond is voldoende determinerend om een beslissing tot intrekking van het visum te nemen.

De kritiek van de verzoekende partij die betrekking heeft op het motief dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis, of voor de doorreis naar een derde land, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen betreft derhalve kritiek gericht tegen een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de andere vaststellingen met betrekking tot het niet aangetoond zijn van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf die de beslissing tot intrekking van het visum op voldoende wijze kunnen schragen. Een eventueel gebrek in dit motief kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu deze voldoende gedragen wordt door het motief betreffende het niet voldoende aantonen van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf.

2.10. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of uitgaande van onjuiste gegevens zou hebben geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoende het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf heeft aangetoond.

Een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER